

і впровадження сучасних технологій. Людей, здатних вчитися та переучуватися. Саме тому впровадження інтерактивних технологій у школи є необхідним завданням. За допомогою інтерактивних технологій учні вчать критично мислити, спілкуватися один з одним, висловлювати свої думки, легко засвоювати навчальний матеріал та використовувати його на практиці.

Потрібно розглядати кожного учня як окрему особистість з її поглядами, переконаннями, почуттями. Саме інноваційні технології, зокрема інтерактивні, передбачають вирішення цього питання.

Список використаних джерел:

1. Алексич Т. М. Використання інтерактивних технологій на уроках іноземної мови як засіб підвищення ефективності навчання: методичний матеріал / Т. М. Алексич // Англійська мова та література. – 2008. – № 13. – С. 2-4.
2. Суворова Н. Інтерактивне навчання нові підходи / Н. Суворова. М.: Прогрес, 2005. – 214 с.

Рудницька-Юрійчук І.Р.

*викладач, асистент кафедри педагогіки
та психології дошкільної освіти,*

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

ВНЕСОК СВІТОВОЇ ФЕДЕРАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ (СФУЖО) У РОЗБУДОВУ УКРАЇНСЬКОГО ДОШКІЛЛЯ В УКРАЇНСЬКІЙ ДІАСПОРІ США І КАНАДИ

Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) було засновано у Філадельфії (США) 1948 року десятьма організаціями-основоположниками, базуючись на принципах добровільної праці. З моменту створення і до сьогодні дана організація піклується та докладає всі зусилля, щоб зберегти українську мову, культуру, ідентичність, підсилити знання української історії та традицій у підростаючого покоління.

Над вихованням свого наймолодшого покоління працюють усі цивілізовані держави світу, закладаючи для цього спеціальні школи, бібліотеки, вкладаючи в цю місію багато коштів. У дошкільній ділянці працюють педагоги, психологи, письменники, музиканти,

художники. З цього видно, наскільки важливою для кожного державного народу є справа виховання найменших.

Етнічна культура засвоюється в дитинстві. Ранній вік – це найбільш формуючий період у житті людини, тому дуже важливо уже в цей час оточити українську дитину в діаспорі культурою, яка дасть їй почуття гордості і пошани до українства. У дитячому садку дитина знаходиться в гурті своїх ровесників, однолітків, а цей факт має корисний вплив – дає дитині можливість проявити себе, спонукає наслідувати інших.

Варто зауважити, що українці в США і Канаді – «недержавний народ», який не мав власного педагогічного і адміністративного апарату, і через це мало мав фахових педагогів дошкілля, які б мали закінчену освіту і «вищі студії» в цій ділянці. Але все-таки українці взяли за таку нелегку справу, як відкриття та поширення мережі українських дошкільних закладів.

Організацію та провадження дошкілля взяли на себе жіночі організації як Канади, так і США. Між цими організаціями велася постійна співпраця, адже мета була спільна – сформувати національну свідомість нових поколінь українців та зберегти їх при українстві в полікультурному оточенні.

Щоб українські жінки, забезпечуючи собі професійне зростання, могли залишити своїх дітей у рідномовному оточенні, а асиміляційний процес у напівукраїнських сім'ях призупинити, жіночі організації подбали про створення дитячих садочків із сучасними умовами, щоб діти розвивалися, вживаючи якнайбільше рідної мови. Українські світлички і дитячі садки в діаспорі – це перша сходинка до української школи на території новопридбаної батьківщини.

У досліджуваній нами період (кінець 40-х – початок 70-х років ХХ століття) українські дошкільні заклади здебільшого організовували жіночі товариства, передусім Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), в Канаді – СУК (Союз Українок Канади), в США – СУА (Союз Українок Америки). Найважливішим їхнім завданням була допомога матерям у вихованні молодого покоління (дітей та підлітків) і в збереженні їх «при українстві та рідній вірі». Створення українських садочків і шкіл стало центром уваги жіночих організацій, які прагнули забезпечити українцям безперервне національне виховання й освіту підростаючих поколінь навіть в умовах придбаної батьківщини.

Саме тому ударним кличем для жіночих організацій на 1950 рік СФУЖО оголосила справу збереження українських дітей від «винародовлення», а разом із цим – заснування дитячих садків. «Матерей і виховниць потребує державне законодавство та міжнародні взаємини, якщо у світі має панувати мир і справедливість» [4, с. 4].

На перший погляд, здавалося б, у жіночих організацій на той час були важливіші справи, варті пильнішої уваги, ніж створення дитячих садків. Заснуванням мережі українських дошкільних виховних закладів логічно мали б опікуватися відповідні освітні інстанції, які відкривали рідні школи і курси українознавства (Канада) та школи українознавства. Та, дивним чином, громадянство, а зокрема педагогічні кола, недооцінювали цієї справи [3, с. 5], посилаючись на те, що не мають потрібного досвіду: «На жаль, ми не маємо ще належного розуміння для тієї ділянки а особливо для творення світличок у місцях поселення українців. Найбільше віддані цій справі є деякі українські жіночі організації. У мало відрадних обставинах організують вони й ведуть тижневі світлички зі зайняттями один або три дні на тиждень» [1, с. 11-12].

Дослідженням установлено, що організація й утримання цілоденного дитячого садка видалася справою не легкою, проте бажання виховувати наймолодших дітей в дусі українства не пропало. Жіночі організації постійно шукали нових шляхів та підходів до утримання дошкільників у рідномовному середовищі і знаходили їх.

Надаючи важливого значення вихованню дітей дошкільного віку, громадські організації українців (а серед них і СФУЖО) на Сесії дошкільного виховання в Торонто, з ініціативи Комісії для створення проекту Української Виховної Системи в діаспорі, 15-16 травня 1965 року заснували Світову Раду Дошкілля (СРД) як координаційний центральний орган українських дошкільних установ у країнах поселення українців у вільному світі. Завдання і структура СРД була представлена у Правильнику, який підготувала діюча Президія СРД і затвердила Президія СКВОР (Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради) при СКВУ (Світовому Конгресі Вільних Українців) та Управа СФУЖО (Світової Федерації Українських Жіночих Організацій). У Правильнику СРД наголошується, що осередком Управи Світової Ради Дошкілля можуть бути Сполучені Штати

Америци, Канада, Австралія або одна з європейських країн, де проживає значна частина зарубіжних українців.

СФУЖО має свого представника у Світовій Раді Дошкілля з правом дорадчого голосу. Найвищим законодавчим і організаційним чинником Світової Ради Дошкілля є з'їзд, який відбувається кожні три роки за участю членів управи, СРД, представників СКВОР і СФУЖО, запрошених представників українських виховних і громадських організацій та гостей.

1966 року в Торонто відбувся семінар Комісії Виховної Системи та СФУЖО на тему «Роля жіночих організацій в українській виховній системі». Після того в Детройті пройшла Сесія Виховної Праці Матері у складі Виховних Референтур під керівництвом СФУЖО і Окружної Ради Союзу Українок Америки, яка розглянула і затвердила низку цінних матеріалів, що стосувалися розширення мережі українських дошкільних закладів та їх ролі у вихованні підростаючих поколінь зарубіжних українців [2, с. 36].

Отже, беручи до уваги вищезазначені факти, можемо стверджувати – Світова Федерація Українських Жіночих Організацій відіграла неабияку роль у організації та розбудові системи українського дошкілля у вільному світі. Крім того, дана організація всіляко підтримувала всі починання та ініціативи педагогів-вихователів українських національних дитячих садків у США та Канаді, тим самим створюючи необхідну базу для збереження підростаючого покоління при українстві навіть за океаном.

Список використаних джерел:

1. Грабовенська О. Українське дошкілля в ЗСА на новому шляху / Осипа Грабовенська. // Українка в світі. – 1970. – № 43(27). – С. 11–12.
2. Пазуняк Н. Наші осяги за 20 років / Наталія Пазуняк // Українка в світі. – 1969. – № 1-3(20-22). – С. 34–38.
3. Кисілевська О. Доложимо усіх зусиль / Олена Кисілевська // Наше життя. – 1950. – № 1. – С. 5.
4. Олесницька К. Зорганізоване жіноцтво в розбудові справедливого миру (промова, виголошена на третьому Конгресі американських українців у Вашингтоні) / Клавдія Олесницька // Наше життя. – 1946. – № 7. – С. 4.